

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové v právní věci žalobkyně: **B. K.**, nar. X, bytem P. 8, P. 942/11, zastoupena Mgr. Jakubem Drábkem, advokátem, se sídlem Praha 2, Oldřichova 23, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hl. m. Prahu ze dne 13. 9. 2012, č. j. 13116/12-1400-801131,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu domáhala zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství pro hl.m. Prahu ze dne 13. 9. 2012, č. j. 13116/12-1400-801131, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti platebnímu výměru na daň z převodu nemovitostí ze dne 25. 7. 2012, č.j. 356424/12/001966108953 a kterým byl tento platební výměr na částku 98 010 Kč potvrzen.

Žalobkyně namítla, že od počátku měla v úmyslu bytovou jednotku vložit do základního kapitálu. To, že proces vložení bytové jednotky do základního kapitálu společnosti byl proveden ve dvou krocích, neznamená vybočení nebo porušení § 20 odst. 6 písm. e) zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 357/1992 Sb., nebo zákon o trojdani). Toto ustanovení nestanoví žádnou lhůtu, ve které musí ke vkladu do základního kapitálu dojít. Podmínkou je, že vklad (tedy zvýšení základního kapitálu) musí povolit obchodní rejstřík, že se musí jednat

o vklad do základního kapitálu právnické osoby a že ve lhůtě do pěti let od vkladu nezanikne účast společníka v této obchodní společnosti. Podmínky stanovené zákonem byly dodrženy.

Dále žalobkyně odkázala na zákon č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů s tím, že emisní ážio je institutem přímo souvisejícím s upsanými a upisovanými vklady do základního kapitálu společnosti. Dle žalobkyně se jedná o příplatkovou povinnost ke vkladové povinnosti, tato úzce souvisí dle obchodního zákoníku se vkladem do základního kapitálu společnosti. Byť se jedná o vklad aktiva, i emisní ážio je evidováno na pasivní straně rozvahy, tedy stejně jako základní kapitál.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že podle § 20 odst. 6 písm. e) zákona č. 357/1992 Sb. jsou od daně darovací a daně z převodu nemovitostí osvobozeny vklady vložené do základního kapitálu obchodní společnosti nebo družstva podle obchodního zákoníku nebo podle právního řádu jiného evropského státu (dále jen „vklad“), má-li tato obchodní společnost nebo družstvo sídlo v tuzemsku nebo na území jiného evropského státu. Je-li vkladem nemovitost, osvobození se neuplatní, jestliže do pěti let od vložení vkladu zanikne účast společníka obchodní společnosti nebo člena v družstvu (dále jen „společník“), s výjimkou případu úmrtí společníka, a nemovitost není společníku vrácena. Po dobu těchto pěti let neběží lhůta pro vyměření daně. Zánik účasti ve společnosti nebo členství v družstvu do pěti let od vložení nemovitosti jako vkladu je společník povinen oznámit do 30 dnů ode dne zániku účasti nebo členství místně příslušnému správci daně; součástí tohoto oznámení je i sdělení o způsobu vypořádání.

Podle společenské smlouvy společnosti OPBH s. r. o. základní kapitál zakládané společnosti činil 200 000,- Kč a byl tvořen nepeněžitými vklady společníků. Na žalobkyni připadá vklad 60 000,- Kč, který představuje 30 % základního kapitálu a jehož předmětem jsou bytová jednotka č. 792/8 v k. ú. Staré Město (30 000 Kč) a bytová jednotka č. 1308/6 v k. ú. Kobylisy (30 000 Kč), přičemž zbývající hodnota vkládaných nemovitostí ve výši 2 970 000 Kč a 1 770 000 Kč bude představovat emisní ážio. Zbývající část základního kapitálu ve výši 140 000,- Kč připadá na nepeněžitý vklad druhého společníka, který vkládá dvě bytové jednotky a jejich zbývající část představuje emisní ážio.

Z ustanovení § 163a odst. 3 obchodního zákoníku je patrné, že vkladatel může učinit vklad ve vyšší hodnotě, než je hodnota samotného základního kapitálu, přičemž hodnota vkladu, která je nad touto hranicí, však stojí mimo základní kapitál i v tom smyslu, že nezvyšuje účast společníka na společnosti.

Žalovaný nesouhlasí s názorem žalobkyně, že předmětný proces vložení bytové jednotky do základního kapitálu společnosti ve dvou krocích neznamená vybočení nebo porušení § 20 odst. 6 písm. e) zákona o trojdani, když toto ustanovení neříká nic o lhůtě, kdy má dojít ke vkladu předmětného bytu do základního kapitálu společnosti. Vklad byl proveden dvěma samostatnými právními úkony ve dvou časových rovinách, tj. první právní úkon byl proveden v roce 2009 a druhý v roce 2012.

Prvním samostatným úkonem byl převod vlastnického práva k nemovitostem, tj. ke shora uvedeným bytovým jednotkám, učiněný vkladem celých nemovitostí do základního kapitálu společnosti na základě prohlášení vkladatele ze dne 2. 4. 2009, u kterého vznikly právní účinky vkladu do katastru nemovitostí ke dni 19. 8. 2009, přičemž tento den je podle zákona o trojdani rozhodný pro vznik daňové povinnosti a s ní související určení poplatníka, předmětu a základu daně z převodu nemovitostí. Ve společenské smlouvě je pak v souladu s § 109 odst. 3 obchodního zákoníku přesně stanoveno, jaká část hodnoty vkládaných nemovitostí bude započítána na vklad společníka do základního kapitálu společnosti a jaká část hodnoty bude představovat emisní ážio.

Druhým samostatným úkonem bylo rozhodnutí valné hromady ze dne 11. 4. 2012, kterým došlo k navýšení základního kapitálu společnosti z vlastních zdrojů. Podle § 145 obchodního zákoníku je zvýšení základního kapitálu účinné ke dni zápisu jeho nové výše do obchodního rejstříku. Zápis byl proveden 8. 5. 2012. Z notářského zápisu č. 92/2012 ze dne 11. 4. 2012 pak vyplývá, že základní kapitál společnosti byl zvýšen o částku 23 200 000,- Kč na částku 23 400 000,- Kč. Notářský zápis dále uvádí, že vlastním zdrojem vykázaném ve vlastním kapitálu společnosti, jehož část bude použita ke zvýšení základního kapitálu, je položka řádné účetní uzávěrky za rok 2011 označena jako A. II.2. „Ostatní kapitálové fondy“, která je součástí struktury pasiv označené jako A. „Vlastní Kapitál“, přičemž částka, která bude použita z vlastních zdrojů ke zvýšení základního kapitálu, činí 23.200.000,- Kč.

Žalovaný k otázce zdanění části vkladu do základního kapitálu, resp. osvobození od daně z převodu nemovitostí, poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 7 Afs 51/2007-121, v němž tento soud vyložil § 20 odst. 6 písm. e) zákona o trojdani ve znění platném do 31. 5. 2011, který lze úspěšně použít i na vklady učiněné po tomto datu. Žalovaný je toho názoru, že pokud žalobkyně vložila svým prvním krokem v roce 2009 celé nemovitosti do společnosti OPBH s. r. o. s rozlišením hodnot, které budou vloženy do základního kapitálu a které nikoliv, nelze již považovat druhý krok učiněný žalobkyní v roce 2012, konkrétně dne 11. 4. 2012, tj. v mezidobí od obdržení výzvy k podání přiznání k dani z převodu nemovitostí do jeho podání (do 16. 5. 2012), za nepeněžitý vklad, který by měl představovat jednou již vložené nemovitosti, a které již ani nejsou ve vlastnictví žalobkyně, do základního kapitálu společnosti. Právě proto byl základní kapitál navýšen z položky „Ostatní kapitálové fondy“ (účet 413), do které byl příplatek nad hodnotu základního kapitálu zaúčtován. Jestliže zákon o trojdani výslovně stanoví, že osvobození dopadá pouze na vklady do základního kapitálu a ze společenské smlouvy společnosti OPBH, s. r. o. je jasné, že do základního kapitálu mohla být vložena jen menší část hodnoty nemovitostí odpovídající maximální výši základního kapitálu, není rozhodný úmysl žalobkyně, že chtěla od počátku předmětné bytové jednotky vložit do základního kapitálu.

Soud se zabýval otázkou pasivní legitimace žalovaného s ohledem na znění zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky. Žaloba byla podána proti Finančnímu ředitelství pro hlavní město Prahu, tedy proti správnímu orgánu, do jehož kompetence spadalo do dne 31. 12. 2012 rozhodování v této věci. Tato pravomoc však přešla s účinností zákona č. 456/2011 Sb. na Odvolací finanční ředitelství (ustanovení § 1, §§ 5-7 zákona č. 456/2011 Sb., který nabyl účinnosti dnem 1. 1. 2013).

Podle ustanovení § 69 s.ř.s. je žalovaným správní orgán, který rozhodl v posledním stupni nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla.

Protože v průběhu řízení přešla kompetence na Odvolací finanční ředitelství, považoval soud za žalovaného právě tento správní orgán.

Při jednání dne 29. 9. 2016 zástupci účastníků řízení zopakovali tvrzení uvedená v žalobě a ve vyjádření k žalobě a setrvali na svých stanoviscích. Zástupce žalobkyně navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Zástupce žalovaného pak i s odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze, který se týkal druhé spolkečnice společnosti OPBH, s.r.o. a řešil totožný případ, navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Ze správního spisu, který byl soudu předložen, vyplývá, že žalobkyně vložila do společnosti OPBH s.r.o. dvě bytové jednotky, a to na základě Prohlášení vkladatele o vložení

nemovitostí do základního kapitálu společnosti OPBH s.r.o. vloženého do katastru nemovitostí rozhodnutím Katastrálního úřadu pro hlavní město Prahu, pod č. j. V-42098/2009-101. Právní účinky vkladu nastaly ke dni 19. 8. 2009, vklad práva byl zapsán v katastru nemovitostí dne 31. 8. 2009.

V notářském zápise č. NZ 262/2009, N 282/2009 ze dne 2. 4. 2009, jehož obsahem je společenská smlouva o založení společnosti OPBH s.r.o., je stanovena hodnota základního kapitálu ve výši 200 000,- Kč. Dále je v něm uvedeno, že podíl žalobkyně na základním kapitálu společnosti tvoří nepeněžitý vklad ve výši 60 000,- Kč. Předmětem nepeněžitého vkladu vkládaného žalobkyní jsou dvě nemovitosti – bytová jednotka č. 792/8 spolu se spoluvlastnickým podílem na pozemku a společných částech budovy v hodnotě 3 000 000,- Kč a bytová jednotka č. 1308/16 včetně spoluvlastnického podílu na společných částech budovy a pozemků v hodnotě 1 800 000,- Kč. Z každé této nemovitosti byla na vklad do základního kapitálu započítána částka 30 000,- Kč, přičemž zbývající část hodnoty bytových jednotek představuje emisní ážio. V případě bytové jednotky č. 792/8 se jedná o emisní ážio ve výši 2 970 000 Kč. Na základě notářského zápisu byla společnost OPBH s. r. o. zapsána dne 20. 4. 2009 do obchodního rejstříku; výše vkladu žalobkyně byla zapsána v částce 60 000,- Kč.

Na základě výzvy k podání daňového přiznání žalobkyně podala přiznání k dani z převodu nemovitostí, ke kterému jako přílohu přiložila notářský zápis č. NZ 92/2012, N 96/2012 ze dne 11. 4. 2012, kterým byl zvýšen základní kapitál společnosti OPBH s. r. o. z vlastních zdrojů společnosti, a to o zbývající hodnotu již dříve vložených nemovitostí, která se váže ke shora uvedeným bytovým jednotkám. Dále předložila prohlášení, že její účast ve společnosti OPBH, s.r.o. stále trvá. Z těchto důvodů měla za to, že v daném případě se jedná o převod nemovitostí osvobozený od daně podle § 20 odst. 6 písm. e) zákona č. 357/1992 Sb.

Platebním výměrem ze dne 25. 7. 2012, č. j. 356424/12/001966108953 správce daně vyměřil žalobkyni daň z převodu nemovitostí ve výši 98 010 Kč, kde samotnou daň představuje částka 89 100 Kč a zbývající část ve výši 8 910 Kč představuje zvýšení daně za pozdní podání přiznání k dani.

Proti tomuto výměru žalobkyně podala odvolání, které bylo odvolacím orgánem zamítnuto. V odůvodnění rozhodnutí odvolací orgán uvedl obdobné argumenty jako ve vyjádření k žalobě, neboť odvolací námitky jsou v podstatě shodné s námitkami žalobními. Zdůraznil, že rozhodnou skutečností pro přiznání osvobození od daně z převodu nemovitostí podle § 20 odst. 6 písm. e) zákona č. 357/1992 Sb. je to, že se jedná o vklad nemovitosti do základního kapitálu společnosti. V daném případě se v roce 2012 již nejednalo o vklad nemovitostí do základního kapitálu, neboť tento byl navyšován z vlastních zdrojů.

Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterým je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Při přezkoumání rozhodnutí soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Podle § 20 odst. 6 písm. e) zákona č. 357/1992 Sb. od daně darovací a od daně z převodu nemovitostí jsou osvobozeny vklady vložené do základního kapitálu obchodní společnosti nebo družstva podle obchodního zákoníku nebo podle právního řádu jiného evropského státu (dále jen „vklad“), má-li tato obchodní společnost nebo družstvo sídlo v tuzemsku nebo na území jiného evropského státu. Je-li vkladem nemovitost, osvobození se neuplatní, jestliže do pěti let od vložení vkladu zanikne účast společníka obchodní společnosti nebo člena v družstvu (dále jen "společník"), s výjimkou případu úmrtí společníka, a nemovitost není společníku vrácena. Osvobození zůstává zachováno, dojde-li ke změně

obchodní společnosti na veřejné neziskové ústavní zdravotnické zařízení. Osvobození zůstává rovněž zachováno, zanikne-li účast společníka za trvání konkursu, podle soudem schváleného reorganizačního plánu nebo podle soudem schváleného oddlužení. Po dobu těchto pěti let neběží lhůta pro vyměření daně. Zánik účasti ve společnosti nebo členství v družstvu do pěti let od vložení nemovitosti jako vkladu je společník povinen oznámit do 30 dnů ode dne zániku účasti nebo členství místně příslušnému správci daně; součástí tohoto oznámení je i sdělení o způsobu vypořádání.

Judikaturou správních soudů bylo ze shora citovaného ustanovení jednoznačně dovozeno, že osvobození od daně z převodu nemovitosti se týká pouze té části hodnoty nemovitosti, která připadá na vklad do základního kapitálu společnosti. Zbývající část hodnoty nemovitosti, která je vložena mimo základní kapitál do emisního ážia, do rezervního fondu, případně do ostatních kapitálových fondů, tohoto osvobození nepoživá. Argument, že i emisní ážio se v účetnictví eviduje na straně pasiv stejně jako základní kapitál, je irelevantní, protože zákon č. 357/1992 Sb. osvobozuje z povinnosti platit daň pouze v případě, byla-li nemovitost vložena do základního kapitálu společnosti nebo družstva. Emisní ážio tak představuje součást vlastního kapitálu společnosti, avšak vklad do něj osvobození od daně dle § 20 odst. 6 písm. e) nepodléhá. V dané věci lze plně odkázat na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 4. 2015, č. j. 3Af 31/2012-25, který se zabýval totožným případem týkajícím se druhé společnosti ve společnosti OPBH, s.r.o., která rovněž převedla bytové jednotky do vlastnictví společnosti, ale do základního kapitálu společnosti nebyla vložena celá jejich hodnota. Kasační stížnost proti shora uvedenému rozsudku byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2015, č. j. 4 Afs 103/2015-46. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud vyslovil jednoznačný závěr, že osvobození od daně z převodu nemovitostí podle § 20 odst. 6 písm. e) zákona č. 357/1992 Sb. dopadá pouze na případy, kdy nemovitost byla vložena do základního kapitálu.

Jestliže žalobkyně vložila do základního kapitálu společnosti pouze část hodnoty bytové jednotky a zbytek představovalo emisní ážio, v takovém případě byla osvobozena od daně z převodu nemovitostí pouze ta část základu daně (hodnota nemovitosti určené znalcem), která odpovídá částce vložené žalobkyní do základního kapitálu společnosti OPBH, s.r.o..

V další části tohoto rozsudku si soud dovolí odkázat na odůvodnění shora zmiňovaného rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 4. 2015, č. j. 3Af 31/2012-25, na které lze beze zbytku v dané věci odkázat.

Soud v tomto rozsudku uvedl, že *daňové osvobození je pouze výjimkou z obecné povinnosti zaplatit daň z převodu nemovitostí a zohledňuje skutečnost, že základním kapitálem nemůže na rozdíl od svého jiného majetku společnost nakládat. Jak se vyjádřil Ústavní soud v nálezu ze dne 23. 6. 2004, II. ÚS 644/02, „zdanění v obecné rovině neústavním zásahem do vlastnictví není a ani výjimka spočívající v osvobození od daně podle § 20 odst. 6 písm. e) zákona o dani z převodu nemovitostí nesleduje ochranu vlastnického práva, nýbrž je zřejmě vyjádřením hospodářsko-politického zájmu státu na rozvoji podnikání.“* Soud v tomto ohledu uvádí, že *vklad do základního kapitálu představuje účast společníka ve společnosti a hodnota vkladu v poměru k základnímu kapitálu pak stanoví podíl účasti společníka. V případě navyšování základního kapitálu z vlastních zdrojů společnosti se tento podíl nemění.*

Jak se vyjádřil Nejvyšší soud ve výše zmíněném usnesení č. 2183/2011 Sb. NSS, č. j. 7 Afs 51/2007-121 ze dne 24. 8. 2010, „v případech, kdy se do základního kapitálu započítává pouze část hodnoty vkládané nemovitosti, nabývá tato společnost do vlastnictví samozřejmě nemovitost celou, nikoliv jen nějakou její ideální část. Samotná nemovitost jakožto reálná věc

ve smyslu občanskoprávním je na společnost převáděna celá, její hodnota se však dělí z hlediska obchodněprávního, účetního a podle současné dikce zákona o trojdani i z hlediska daňového na část, která se projeví jako vklad společníka do základního kapitálu společnosti, a část, která se takto neprojeví.“

V daném případě okamžikem, kdy nastaly vklady příslušných nemovitostí do katastru nemovitostí, se vlastníkem předmětných nemovitostí stala společnost OPBH s. r. o. Tím zároveň došlo ke vkladu nemovitostí do základního kapitálu jakožto nepeněžitěho vkladu. K tomuto okamžiku se taktéž váže daňová povinnost z převodu nemovitosti. Společnost nabyla vkladem nemovitosti ve svém celku, ale pouze část jejich hodnot se promítla do základního kapitálu. Převod vlastnického práva k nemovitosti se stal předmětem daně z převodu nemovitostí a pouze ta část hodnoty, která připadá na základní kapitál, je od daně osvobozena podle § 20 odst. 6 písm. e) zákona o trojdani.

Správci daně nepřísluší posuzovat, jaké byly záměry žalobkyně a společnosti OPBH s. r. o. Pozdějším navýšením základního kapitálu z vlastních zdrojů se zbytková hodnota nemovitostí převedla pouze z položky emisní ážio do položky základní kapitál, avšak nijak tím nebyla dotčena majetková sféra žalobkyně, tudíž tato operace je z hlediska vyměření daně zcela irelevantní a správce daně k ní nemůže přihlížet. Soud dodává, že navýšením základního kapitálu z vlastních zdrojů společnosti vůbec nebyl dotčen podíl účasti žalobkyně na společnosti, a neexistuje žádný důvod, proč by tato operace měla být jakýmkoli způsobem v daňovém řízení zohledněna.

Soud uzavírá, že správce daně nepochybil, když daňovou povinnost žalobkyně posuzoval k okamžiku, kdy došlo k převedení dotčených nemovitostí na společnost OPBH s. r. o., tedy k okamžiku zápisu předmětných nemovitostí do katastru nemovitostí. Nárok na osvobození od daně z převodu nemovitostí podle § 20 odst. 6 písm. e) citovaného zákona je pak možné přiznat pouze části hodnoty nemovitosti, která v tomto okamžiku byla vložena do základního kapitálu společnosti. K následným změnám v kapitálové struktuře společnosti správce daně přihlížet nemůže.

Zcela totožná situace nastala i v případě žalobkyně, která se nemůže dovolávat toho, že bylo na správci daně, aby se zabýval tím, jakým způsobem zamýšlela bytovou jednotku do základního kapitálu společnosti vložit. Rozhodné pro posouzení věci jsou doklady založené ve správním spise, ze kterých jednoznačně vyplývá, že žalobkyně předmětnou bytovou jednotku převedla zcela do vlastnictví společnosti, avšak ve stejné době z hodnoty této bytové jednotky na vklad žalobkyně jako společníka do základního kapitálu byla započítána pouze částka 30 000 Kč.

Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na

sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. září 2016

JUDr. Karla Cháberová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Kotlanová